

Arrest

nr. 229 989 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Eritrese nationaliteit en werd geboren op 15 oktober 1987 in Nazret, Ethiopië. In 1992 bracht uw vader u naar Asmara, Eritrea om er bij uw grootouders op te groeien. In februari 2003 trouwde u met H.T.A. met wie u 3 kinderen kreeg. Uw man is piloot bij de Eritrese luchtmacht en werd opgepakt in oktober 2013. Toen uw man opgepakt werd, wist u niet waarom hij gearresteerd werd maar u hoorde later dat hij opgepakt werd omdat hij verdacht werd van banden te hebben met de Eritrese oppositie in het buitenland waarna hij vrijkwam in oktober 2017. In 2013 ging u voor de eerste keer naar Dubai om er producten te gaan ophalen voor mensen in Eritrea die u dan betalen.

In 2017 ging u in januari naar Dubai en u verklaarde dat u daar toen E.K.G. leerde kennen die ook van Eritrea is. U keerde daarna terug naar Eritrea en ging opnieuw naar Dubai eind februari 2017 waar u bleef tot augustus 2017 en een relatie begon met E.K.G.. U ging daarna, via Soedan terug naar Eritrea waar u naar de dokter ging die u zei dat u zwanger was. U vroeg aan de dokter of het mogelijk was om abortus te plegen maar die zei u dat dit in uw geval niet toegelaten is in Eritrea. U verliet toen Eritrea op 29 september 2017 en ging naar Soedan via de grensovergang in Talatasher. U reisde daarna in oktober met het vliegtuig van Soedan naar Turkije en ging eind januari 2018 naar Griekenland. U ging dan in april 2018 met het vliegtuig naar Nederland maar omdat u reisde met een vals Schengenvisum in uw Eritrees paspoort werd u bij aankomst in Nederland opgepakt door de politie. U vroeg daarop internationale bescherming aan in Nederland maar uw verzoek werd afgewezen door de Nederlandse autoriteiten. U ging dan op 30 september 2018 naar België waar u internationale bescherming verzocht op 15 oktober 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat "uw probleem verschillend is van andere mensen, de meesten vragen asiel aan omwille van politieke of religieuze redenen maar mijn probleem is anders; het is persoonlijk. Het is omdat ik zwanger werd terwijl ik getrouwd was" (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.14). Voor u in België internationale bescherming verzocht, deed u dat al eens in Nederland waar uw verzoek werd afgewezen. Gevraagd wat de reden daarvoor was volgens u, zei u dat het kwam omdat ze uw paspoort hadden en zeiden dat u uw land in en uit kon zonder problemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.7). U verklaarde verder dat u in Nederland, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, verteld had dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Eritrea in de gevangenis zat van maart tot juli. De Nederlandse autoriteiten zagen echter, aan de hand van de stempels in uw paspoort, dat u toen in Dubai zat. U zei dat een persoon in Nederland u gezegd had dat een persoonlijk probleem niet genoeg is om erkend te worden als vluchteling en dat u "politieke of religieuze redenen" nodig had en dat u daarom verklaard had dat u in de gevangenis gezeten hebt in Eritrea (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.13).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u in Eritrea een oproepingsbrief zou gekregen hebben van de veiligheidsdiensten nadat u vanuit Dubai terugkeerde naar Eritrea in februari 2017, uw goederen in beslag genomen werden en dat mensen zoals u, mensen die goederen meedoen voor anderen naar Dubai, gearresteerd werden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.6). U zei verder dat u tweemaal geregistreerd werd in Eritrea en de tweede maal dat dit gebeurde, eind februari 2017, werden uw goederen in beslag genomen. U kreeg dan een afspraak om naar de veiligheidsdiensten te gaan de dag erop maar u ging er niet naartoe. Op de dag dat u naar de veiligheidsdiensten moest gaan, vertrok u terug naar Dubai.

Ten eerste moet er opgemerkt worden dat het gegeven dat u in Nederland een verhaal verzong omdat u vreesde dat u geen internationale bescherming zou krijgen daar uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Ten tweede moet er vastgesteld worden dat, hoewel u verklaarde dat u uitgenodigd werd door de Eritrese veiligheidsdiensten en u bang was dat ze u gingen arresteren, u op 28 februari 2017 vanop de luchthaven van Asmara vertrok met een exit visum (zie paspoort in de groene map in het administratief dossier).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat iedereen die vertrekt vanop de luchthaven van Asmara met een exit visum uitvoerig gecontroleerd wordt en dat exit visa maar aan een beperkte groep Eritreeërs wordt afgeleverd. Het feit dat u eind februari 2017 zonder problemen kon vertrekken vanop de luchthaven in Asmara om naar Dubai te gaan ondermijnt dan ook volledig uw verklaringen dat u gezocht zou worden door de Eritrese autoriteiten of vervolgd zou worden door deze autoriteiten.

Toen er u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u dan geen problemen had bij uw vertrek op de luchthaven, zei u enkel dat u bang was dat ze u gingen arresteren en dat u niet wist of u gebannen was om te reizen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.10). Het feit dat u wel kon vertrekken naar Dubai toen, toont duidelijk aan dat u dus niet gebannen werd om te reizen.

U keerde daarna terugkeerde naar Eritrea, via Soedan waarbij u Eritrea binnenkwam over land (op 6 september 2017, zie paspoort pagina 17 in de groene map in het administratief dossier). U zei dat u dit deed omdat u bang was en toen er u dan op gewezen werd dat men dan ook uw paspoort controleerde, bevestigde u dit en gevraagd wat het verschil dan is met terugkeren via de luchthaven, zei u dat u wist

dat u niet gebannen was om te reizen maar dat er op de luchthaven agenten van de veiligheidsdiensten werken die uw gezicht kennen en u was bang dat deze mensen u zouden kunnen arresteren (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.11).

Ten eerste kan hierover opgemerkt worden dat, ondanks uw verklaringen dat u bang zou zijn opgepakt te worden door veiligheidsagenten in de luchthaven die uw gezicht kennen, u wel kon vertrekken vanop de luchthaven in Asmara in februari 2017 zonder opgepakt te worden. Ten tweede kan hierover opgemerkt worden dat u verklaarde dat u zich eind februari 2017 eigenlijk moest aanmelden bij de Eritrese veiligheidsdiensten maar dit niet deed. Dat u dan zonder problemen Eritrea kan binnenkomen via Soedan, waarbij uw paspoort gecontroleerd en afgestempeld werd, is niet aannemelijk.

Toen er u dan tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u problemen zou krijgen met de veiligheidsdiensten moest u teruggaan naar Eritrea, zei u dat u niet zeker bent wat er met u zou gebeuren in verband met de veiligheidsdiensten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.14).

Omwille van bovenstaande argumenten kon u het dan ook niet aannemelijk maken dat u problemen zou krijgen met de Eritrese veiligheidsdiensten in geval van terugkeer naar Eritrea.

Gevraagd waarom u internationale bescherming verzoekt en waarom u uit Eritrea moest vertrekken, zei u dat uw probleem persoonlijk is en dat u internationale bescherming verzoekt omdat u zwanger werd terwijl u getrouwd was. U voegde eraan toe dat het in het in Eritrea verboden is zwanger te worden van een andere persoon (die niet uw echtgenoot is) wanneer men getrouwd is. U zei dat dit verboden is door de religie, de wet en vooral door de familie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.14).

Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen".

Er dient dus te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

U verklaarde dat niemand in Eritrea op de hoogte is van het feit dat u een (buitenechtelijk) kind gekregen hebt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.7 & 15). Ook uw echtgenoot weet dus niet dat u zwanger werd van een andere man en sindsdien bevallen bent van een kind. U verklaarde dat u nog steeds niet gescheiden bent van uw man in Eritrea (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.6).

U zei dat uw man dat niet ging aanvaarden zolang u zijn vrouw bent en gevraagd of het nog steeds een probleem zou zijn als u van uw man zou scheiden, zei u dat hij niet graag had dat u bezoek kreeg in Eritrea van vrienden van hem als hij niet thuis was en dat hij u soms bedreigde met een wapen als hij gedronken had. Toen er u dan gevraagd werd of het nog steeds een probleem zou zijn moest u nu van hem scheiden en dan zou teruggaan naar Eritrea, zei u dat u denkt dat hij zich zou wreken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.15).

Gevraagd of dat iets is wat u weet of iets dat u denkt, zei u dat u erachter kwam dat hij en zijn familie uw vader nog bedreigen om u terug naar huis te brengen en dat het een groot probleem zal zijn indien u zou teruggaan met een kind dat niet van hem is. Gevraagd hoe ze uw vader dan bedreigen, zei u dat de nicht van uw vader u opgebeld had en u gezegd had dat ze gehoord had dat ze uw vader bedreigden om u terug mee te brengen. Opnieuw gevraagd hoe ze uw vader dan bedreigden, zei u dat u het niet in detail weet, dat de nicht van uw vader dat zei en dat het gelijk wat kan zijn (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.15).

Ten eerste moet er over uw verklaringen opgemerkt worden dat het onaannemelijk is dat u opgebeld wordt door de nicht van uw vader die u zegt dat uw vader bedreigd wordt om u terug naar Eritrea te brengen en dat u dan niet eens de moeite doet om haar de vraag te stellen hoe uw vader dan bedreigd wordt.

Ten tweede moet hierover opgemerkt worden dat deze bedreigingen allerm minst concreet te noemen zijn en er geen bedreigingen geuit werden omwille van uw buitenechtelijke relatie en uw buitenechtelijk kind aangezien niemand in Eritrea hiervan op de hoogte is.

Er moet dus vastgesteld worden dat u er niet in slaagt om uw vrees, namelijk uw vrees voor de reactie van uw echtgenoot op het feit dat u een buitenechtelijk kind hebt, concreet te maken.

Zoals hierboven reeds aangehaald, verklaarde u dat het in Eritrea door de wet verboden is om zwanger te worden van een andere persoon als je nog getrouwd bent (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.14). Toen er u dan gevraagd werd wat de wet in Eritrea daar precies over zegt, over zwanger worden van een man die uw echtgenoot niet is, zei u dat u niet precies zeker bent wat de wet daarover zegt maar dat, voor zover u weet, het verboden is om een kind te krijgen buiten het officieel huwelijk (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.15).

Het is opmerkelijk dat u, meer dan anderhalf jaar nadat u Eritrea verliet en nadat uw verzoek tot internationale bescherming in Nederland werd afgewezen, nog steeds niet weet wat de Eritrese wet precies zegt over mensen in uw situatie.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat artikel 323 van de Eritrese "penal code" uit 2015 stelt dat, in het geval van getrouwde personen, overspel strafbaar is waarbij de strafmaat bestaat uit een minimumstraf van 1 maand opsluiting en een maximumstraf van 6 maanden of een geldboete, gaande van 5000 tot 20000 Nakfa. Overspel wordt enkel vervolgd in Eritrea indien de echtgeno(o)t(e) klacht neerlegt.

Aangezien u zelf verklaarde dat uw echtgenoot niet op de hoogte is van het feit dat u beviel van een kind van een andere man, kan hij dan ook nog geen klacht neergelegd hebben indien hij dat zou willen. U slaagt er niet in concreet aan te tonen dat uw man een klacht tegen u zou (willen) neerleggen.

Evenmin zijn er dus redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers geenszins aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofde een reëel en concreet risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Eritrea.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: kopies van uw paspoort (die werden opgestuurd door de Nederlandse Immigratiedienst), een kopie van uw huwelijksakte, kopie van uw geboorteakte, kopie geboorteakte zoon Abraham en een medisch certificaat over uw bevalling in Nederland.

Wat betreft de kopies van uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte: uw identiteit of nationaliteit worden hier niet in twijfel getrokken; deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de kopie van uw huwelijkscertificaat; uw huwelijk wordt hier niet in twijfel getrokken. Dit document verandert dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen. Wat betreft de doopakte van uw zoon Abraham en het medisch document over uw bevalling in Nederland; de identiteit en geboorte van uw zoon in Nederland worden hier niet in twijfel getrokken; ook deze documenten veranderen dus niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 augustus 2019 een schending aan "van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, van artikel 17 van de K.B. procedure voor het CGVS".

Waar de bestreden beslissing verzoekster zou verwijten "een episode in het Nederlands te hebben verzinnen", benadrukt zij dat zij "duidelijk met de Belgische asielinstanties [heeft] gehad en ze de waarheid [heeft] verteld over haar asielprocedure in het Nederlands". Zij geeft toe dat zij "een gevangenis episode toegevoegd [had]" en dat zij "bijgevolg geen verhaal verzon maar alleen maar een episode toegevoegd". Zij wijst erop dat zij "spontaan het heeft gezegd en heeft uitgelegd dat ze dergelijke verklaringen heeft afgelegd wegens slechte raden", maar dat zij wel "eerlijk was met Belgische instanties".

Dat verzoekster nog gereisd heeft na de convocatie van de veiligheidsdiensten, komt doordat zij "begreep dat het gevaarlijk kan zijn en dan ze moest iets spoedigs maken", waardoor zij "besloot om een vliegticket naar Dubai te nemen om onmiddellijk het land te verlaten". Zij geeft toe dat zij "wist dat een risico nam maar het was har enig oplossing om de hechtenis te vermijden" en "per kans blijkt het uit dat de informatie niet bij de luchthaven aangekomen was en ze kon haar land te verlaten".

Zij legt uit dat zij later Eritrea terug binnenkwam via Soedan "om door Soedan te reizen et niet bij de luchthaven" omdat "er veel risico's waren als de verzoekster door de luchthaven reisde". Zij geeft toe dat "er risico's [waren] door te reizen bij de grensposten in Soedan, maar het blijkt het uit dat er geen

informatie had over de verzoekster” en dat “bij kans de agenten geen informatie [hadden] over de verzoekster, over het feit dat ze geconvoceerd werd en daarom kreeg ze geen problemen om in haar land binnen te gaan”.

Volgens verzoekster wordt niet betwist dat zij de moeder is “van een kind en de vader van dit kind niet zijn man is”, dat haar vader bedreigd werd en dat overspel strafbaar is in Eritrea. Zij voert aan “dat dergelijke gedrag tegen de tradities van haar stam en tegen de verschillende godsdienst vanuit Eritrea gaat” en dat het “bijgevolg binnen van verschillende opgesomde criteria van de Conventie [gaat] : Ethische, religieuze of behoort tot een bepaalde groep”.

Zij stelt dat zij “niet alleen zal reizen in geval van terugkeer in Eritrea” en dat haar familie en man zullen ontdekken dat zij een kind heeft gekregen. Zij meent dat “het niet moeilijk [zou] zijn voor hen te begrijpen dat het kind is geboren uit een buiten huwelijk relatie”. Waar haar man momenteel nog niet op de hoogte is van het buitenechtelijk kind, benadrukt zij “dat haar man en haar familie op den hoogte zal zijn in geval van terugkeer van de verzoekster in haar land van herkomst”.

Verzoekster ziet niet in waarom haar verweten wordt de straf van overspel in Eritrea niet te kennen “in de mate dat de verzoekster op den hoogte is dat er een straf is voor haar gedrag”.

Verzoekster vat samen dat er aldus “een risico van vervolging” is “met het Staat” en “haar familie”.

Aangaande de subsidiaire bescherming klaagt verzoekster enerzijds aan dat er “geen analyse van de situatie van de verzoeker op die vlak, en geen analyse van het land van herkomst van de verzoeker” is, maar anderzijds dat de analyse van de bestreden beslissing alleen maar gaat “over de situatie van de verzoekster”. Zij wijst erop “dat Eritrea een dictatuur is en dat er kunnen gevolgen hebben voor de mensen die illegaal het land heeft verlaten” en dat er “ook gevolgen [zijn] over de mensen die lang werd buiten het land is”.

Zij voert aan “dat de veiligheidssituatie kritisch blijft in het gebied van herkomst van de verzoeker”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster “Artikelen over de situatie in Eritrea”.

2.3. Over de rechtspleging

De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift in erg gebrekkig Nederlands is opgesteld. Gelet op de talrijke spellings- en grammaticale fouten is de inhoud van het verzoekschrift niet steeds verstaanbaar. Het komt de Raad immers niet toe over de betekenis van bepaalde argumenten te speculeren.

2.4. Over de gegrondheid van het beroep

2.4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Eritrea uit vrees voor de veiligheidsdiensten die haar goederen vanuit Dubai in beslag namen en haar een oproepingsbrief stuurden.

2.5.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster op het Commissariaat-generaal liet verstaan dat zij in Nederland had verklaard opgesloten te zijn geweest omdat haar verteld werd *“dat een persoonlijk probleem niet genoeg is om een status te krijgen, het moest om politieke of religieuze redenen zijn”* (notities, p. 13). Ook in het verzoekschrift wordt bevestigd dat verzoekster *“een gevangenis episode toegevoegd [had] wegens slechte raden”*. De Raad ziet echter niet in waarom verzoekster de nood zag om een gevangenschap te verzinnen, indien zij werkelijk geïnterviewd werd door de veiligheidsdiensten en indien zij wist dat mensen zoals zij om die reden werden gearresteerd (*“Ik kreeg dan een oproepingsbrief van de veiligheidsdiensten en mijn goederen werden in beslag genomen in de luchthaven. Mensen zoals mij werden toen gearresteerd. [...] Mensen die goederen meedoen voor anderen van Dubai, ik hoorde dat er vrouwen gearresteerd werden en dat er dollars gevonden werden bij hen waarna ze gearresteerd werden.”*; notities, p. 6; *“Ik hoorde van mensen dat ik opgesloten ging worden moest ik gaan, er waren mensen die 6 maanden opgesloten zaten zonder dat hun ouders wisten waar ze waren.”*; notities, p. 10). Verzoekster neemt aldus niet te nauw met de waarheid. Het feit dat zij haar asielrelaas heeft getracht aan te dikken met verzonnen feiten, die door de Nederlandse asielinstanties als leugenachtig werden bevonden gezien de stempels in haar paspoort, doet afbreuk aan de gehele geloofwaardigheid van het asielrelaas. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers te allen tijde verwacht worden dat deze haar asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over haar identiteit, herkomst en vluchtmotieven.

2.5.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar Belgische asielprocedure tegenstrijdige verklaringen aflegde over de beweerdte inbeslagname van haar goederen door de veiligheidsdiensten. Zo liet zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat textiel in beslag werd genomen op de luchthaven, dat de veiligheidsdiensten haar *“drie weken later”*, zijnde *“het einde van februari 2017”*, een brief stuurde en dat zij *“later”* en *“een dag voor de afspraak”* terugkeerde naar Dubai (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei verzoekster daarentegen dat zij in ergens in februari 2017 reeds een eerste keer werd geregistreerd omdat ze goederen vervoerde tussen Eritrea en Dubai - wat zij onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken - en dat de inbeslagname van haar goederen pas *“eind februari 2017”* gebeurde, waarna zij een oproepingsbrief kreeg en *“diezelfde dag”* en *“eind februari 2017”* nog naar Dubai vertrok (notities, p. 6, 10). Dergelijke onverzoeerbare versies van de feiten ondergraven de geloofwaardigheid ervan te meer van een handelaarster kan verwacht worden dat hoe het haar handel en goederen verging, en redelijk is aan te nemen dat verzoekster kan ook hieraan trachtte te verhelpen. Dit is niet het geval en verzoekster maakt niet aannemelijk dat, voor zover er goederen afgenomen, dit een bijzondere of uitzonderlijke maatregel was met daarbij horende consequenties.

2.5.4. In tegendeel verzoekster gaf zelf toe dat zij, na deze confrontatie met de veiligheidsdiensten waarbij zij geregistreerd werd en haar goederen in beslag werden genomen, het land daarna probleemloos onder eigen naam en met haar paspoort verliet om naar Dubai te gaan (notities, p. 10). Vervolgens keerde verzoekster ook zonder problemen eind augustus 2017 terug naar Eritrea, via de grenscontroles aan de grens met Soedan (notities, p. 11). In Eritrea vroeg verzoekster vervolgens een exit visum aan, dat zij een dag voor haar vertrek uitgereikt kreeg te Asmara en waarmee zij op 29 september 2017 het land een laatste keer verliet via de grens met Soedan (notities, p. 9-10, 12-13). Verzoeksters bewering dat zij bij een terugkeer vervolgd zal worden door de Eritrese autoriteiten, wordt door haarzelf ondergraven nu zij na de aanvang van deze handelsproblemen het land nog 3 keer in- of uitreisde met haar paspoort en dat zij zelfs nog een exit visum aanvraag en verkreeg.

Uit de informatie in het administratief dossier en uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt immers dat het erg moeilijk is om de nodige documenten te krijgen om Eritrea te verlaten (*"Landinfo: Eritrea: Exit visas and illegal exit"* van 15 april 2015; *"Het is erg moeilijk om een te vragen en te krijgen. Het is niet toegelaten voor iedereen."*; notities, p. 9).

2.5.5. Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift dat zij terug binnenkwam via Soedan *"om door Soedan te reizen en niet bij de luchthaven"* omdat *"er veel risico's waren als de verzoekster door de luchthaven reisde"*, zijn opvallend gezien verzoekster ervoor koos eind februari 2017 naar Dubai te reizen via de luchthaven, nadat de veiligheidsdiensten haar beweerdelijk reeds viseerden. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster eerst verklaarde niet te weten of zij *"gebannen"* was om te reizen (notities, p. 10) en daarna beweerde zeker te zijn geweest dat zij niet *"gebannen"* was om te reizen (notities, p. 11), stelt de Raad vast dat verzoekster overigens toegaf dat er ook bij de grens met Soedan controles plaatsvonden (notities, p. 6). De argumentatie dat zij wist dat zij een risico nam door via de luchthaven naar Dubai te reizen eind februari 2017, maar dat *"per kans blijkt het uit dat de informatie niet bij de luchthaven aangekomen was en ze kon haar land te verlaten"*, en dat zij wist dat *"er risico's [waren] door te reizen bij de grensposten in Soedan, maar het blijkt het uit dat er geen informatie had over de verzoekster"*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan dan ook geenszins overtuigen. Verzoeksters bewering dat de veiligheidsagenten op de luchthaven en de autoriteiten aan de grens met Soedan *"per kans"* niet geïnformeerd waren over verzoekster, die beweerdelijk geregistreerd stond bij de veiligheidsdiensten, wiens goederen in beslag werden genomen én wie geconvoceerd werd maar niet kwam opdagen, is geheel strijdig met het heersende sterke centrale gezag in Eritrea dat uit de landeninformatie in het administratief dossier kan blijken. Een dergelijke gang van zaken wijst er daarentegen op dat zij niet werkelijk in de negatieve aandacht stond van de autoriteiten. Overigens verduidelijkt verzoekster niet hoe zij bij diezelfde autoriteiten in september 2017 nog een exit visum aanvraag en verkreeg, indien zij sinds februari 2017 geviseerd werd (notities, p. 9-10, 12-13), noch hoe ze zich vrijwillig bij haar overheid zou melden indien ze vervolging vreesde.

2.5.6. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Eritrea uit vrees voor haar echtgenoot, haar familie en de gemeenschap omwille van haar buitenhuwelijks kind.

2.5.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat er geen stukken voorliggen die wijzen op het vaderschap van verzoeksters zoon. Haar zoon werd op haar naam ingeschreven (notities, p. 11). De beweerde vader, E.K.G., heeft het kind nooit officieel erkend (notities, p. 11) terwijl hij wel naar Nederland zou zijn gekomen nadat het kind geboren was (notities, p. 11). Evenmin legt verzoekster enig stuk voor dat de afwezigheid (met name de beweerde gevangenschap) van haar echtgenoot ten tijde van de verwekking van het kind kan aantonen. Dat verzoeksters zoon een buitenhuwelijks kind is, blijft een loutere bewering.

2.5.8. Hoe dan ook in zoverre verzoekster een gehuwde vrouw was bij haar aankomst in België maar ze niet aannemelijk dat haar echtgenoot, familie of gemeenschap bij een terugkeer naar Eritrea, maakt ze niet aannemelijk dat dergelijke persoonlijk familiale toestanden een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. De Raad ziet geenszins in noch legt verzoekster uit om welke redenen zij niet zelfstandig in Eritrea, bijvoorbeeld buiten Asmara, zou kunnen vestigen, temeer gelet op verzoeksters zelfstandig en werelds profiel. Zo blijkt uit haar verklaringen dat zij en sinds 2013, tijdens de beweerde gevangenschap van haar echtgenoot, regelmatig heen en weer reisde naar Dubai en er soms ook maandenlang verbleef (notities, p. 4-5), dat zij er een man zou leren kennen met wie zij een relatie begon en een kind verwekte (notities, p. 5-7), dat zij ook meermaals naar Oeganda reisde om haar visum voor Dubai te verlengen (notities, p. 13) en dat zij uiteindelijk een vertrek naar Europa organiseerde (notities, p. 9-10, 12-14). Gevraagd waarom zij niet zou kunnen terugkeren en zich elders vestigen om de confrontatie met haar echtgenoot te vermijden, antwoordde verzoekster enkel: *"Eritrea is een klein land, vooral Asmara, het is klein."* (notities, p. 15), wat op zich eventuele ongemakken kan uitmaken maar nog geen vervolging inhoudt.

2.5.9. Zo kan uit verzoeksters verklaringen geenszins blijken dat de beweerde afkeuring van haar echtgenoot, familie en gemeenschap van die aard zou zijn dat het aanleiding zou geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, met name dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeksters loutere vermoeden dat zij door haar man gedood zal worden, omdat *"hij al kwaad [was] als er gewoon mannen thuis langskwamen"* (notities, p. 17), en haar vrees voor een bestraffing door de overheid, zonder eigenlijk te weten wat de wet over overspel stelt (*"Ik ben niet precies zeker wat de wet daarover zegt,*

voor zover ik weet is het verboden om een kind te krijgen buiten het officieel huwelijk.”; notities, p. 15), is geenszins voldoende om haar vrees aannemelijk te maken. Dat verzoekster hierover geen duidelijkheid kan geven wijst er nogmaals op dat verzoekster geen vrees heeft voor haar en haar jongste kind.

2.5.10. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd *“dat Eritrea een dictatuur is en dat er kunnen gevolgen hebben voor de mensen die illegaal het land heeft verlaten”* en dat er *“ook gevolgen [zijn] over de mensen die lang werd buiten het land is”*, merkt de Raad op dat verzoekster legaal, met haar eigen paspoort en met een in september 2017 verkregen exit visum, het land heeft verlaten. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de bij het verzoekschrift gevoegde *“Artikelen over de situatie in Eritrea”* blijkt dat (legaal) terugkerende Eritreeërs problemen zouden ondervinden omwille van hun verblijf in het buitenland.

2.5.11. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.5.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Eritrea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De stelling in het verzoekschrift *“dat de veiligheidssituatie kritisch blijft in het gebied van herkomst van de verzoeker”* en de bij het verzoekschrift gevoegde *“Artikelen over de situatie in Eritrea”* tonen niet aan dat er in Eritrea een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK